

РЕШЕНИЕ

№ 6476

гр. София, 18.11.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 20 състав, в публично заседание на 21.10.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Светлана Димитрова

при участието на секретаря Кристина Петрова, като разгледа дело номер **7699** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл.от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във вр. чл.186, ал.4 от Закона за данък върху добавената стойност /ЗДДС/.

Образувано е по жалба на [фирма], ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], представлявано от управителя А. Г., чрез адв. Л. Т. от САК, срещу заповед за налагане на принудителна административна мярка № ФК-С555-0037056/08.07.2020 г., издадена от началник отдел „Оперативни дейности“-С. в ГД „Фискален контрол“ при ЦУ на НАП, с която на основание чл.186, ал.1, т.1, б.”а” и чл.187, ал.1 от ЗДДС е наложена принудителна административна мярка запечатване на търговски обект – кафе-аператив, находящ се в [населено място], [улица], стопанисван от [фирма] и забрана за достъп до обекта за срок от 14 дни.

В жалбата се сочи, че оспорената заповед е незаконосъобразна, постановена в нарушение на материалния закон и процесуалния закон. Твърди се, че е налице съществено разминаване между данните, отразени в обжалваната заповед и данните, записани в протокола от извършената проверка. Релевира се довод, че описа на парите в касата от 40 лв. не отговаря на отразената констатация в протокола от проверка, че фактическата наличност в касата е била 44 лв. Соци се, че и двата описа на фактическа наличност са неверни, тъй като в тях липсват посочени стотинки. Навеждат се аргументи за приложение на чл. 28 от ЗАНН. Твърди се, че липсват мотиви за определяне продължителността на срока на ПАМ, както и в обжалваната заповед не е

посочена фактичката наличност на парите в касата. Релевира се, че срокът от 14 дни на наложената ПАМ би могъл да причини на търговеца вреди, явно несъизмерими с преследваната цел. Иска се отмяна на оспорената заповед, а в условията на евентуалност заповедта да бъде изменена, като се намали срока на принудителната административна мярка. Претендира се присъждането на разноски за държавна такса и заплатен адвокатски хонорар съгласно представен списък.

Ответникът чрез процесуалния си представител юрк. И. оспорва жалбата като неоснователна и недоказана. Претендира присъждането на юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, след като прецени поотделно и в съвкупност събраните по делото доказателства, доводите и становищата на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

На 29.06.2020 г., в 16,13 ч. е извършена проверка на търговски обект – кафе-аператив, находящ се в [населено място], [улица], стопанисван от жалбоподателя. В хода на проверката е направена контролна покупка на 1 бр. кафе с мляко и 1 бр. натурален сок на обща стойност 2,60 лв., за която не е издаден фискален бон от монтираното и в работен режим фискално устройство, нито е издадена ръчна касова бележка от кочан. От фискалното устройство е отпечатан Дневен финансов отчет № 0017526/29.06.2020 г. и КЛЕН за същата дата – 29.06.2020 г., при което е констатирано, че реализирания до момента на проверката оборот е 37,00 лв. и сумата от 2,60 лв. не е отразена. Резултатите от проверката са отразени в Протокол № АА 0037056/29.06.2020 г. Въз основа на приетата в протокола фактическа обстановка административният орган е приел, че жалбоподателят не е изпълнил задължението си по чл.118, ал.1 ЗДДС да регистрира и отчете извършената продажба чрез издаване на фискална касова бележка и на основание чл.186, ал.1, т.1, б.”а” ЗДДС на 08.07.2020 г. издава заповед № ФК-С555-0037056, с която е наложил оспорената ПАМ, като на основание чл.187 ЗДДС е забранил достъпа до обекта за срок от 14 дни. Заповедта е връчена лично на управителя на 24.07.2020 г.

Съгласно съставения от контролните органи Протокол № АА 0037056/29.06.2020 г., разчетената касова наличност в монтираното в обекта фискално устройство е била в размер на 42,00 лв. докато парите в касата са били 44 лв. Видно от представения опис на парите от касата, наличността е съставлявала 44 лв., от които 1 x 20 лв., 1 x 10 лв., 2 x 5 лв. и 2 x 2 лв. Съгласно приложения към административната преписка дневен отчет, регистрираната наличност е била в размер на 42 лв.

При така установените факти съдът достига до следните правни изводи:

Жалбата е подадена в срок от лице, което е адресат на акта, неблагоприятно засегнат от него и следователно е легитимирано да го оспори, поради което е допустима.

Разгледана по същество, е неоснователна.

Съгласно чл.186, ал.3 ЗДДС компетентен да наложи ПАМ по чл.186, ал. 1 от ЗДДС е орган по приходите или от оправомощено от него длъжностно лице. За доказване компетентността на органа, издал акта, по делото е представена Заповед № ЗДУ-ОПР-16/17.05.2018 г. на Изпълнителния директор на НАП, съгласно т. 1 от която началниците на отдели „Оперативни дейности“ в Главна дирекция „Фискален контрол“ са упълномощени да налагат принудителна административна мярка запечатване на обект по чл. 186 от ЗДДС. Представена е и Заповед № 3766/25.09.2019 г. на изпълнителния директор на НАП, от която е видно, че издалият оспорената заповед Л. П. Х. е назначен на длъжност началник отдел „Оперативни дейности“ в ГД

„Фискален контрол“ при ЦУ на НАП. Въз основа на изложеното съдът намира, че оспорената заповед е издадена от компетентен орган в кръга на предоставените му правомощия. Заповедта е в предписаните от закона форма и съдържание. Към заповедта са изложени обширни мотиви. В хода на административното производство не са допуснати съществени нарушения на процесуалните норми.

Съгласно чл.118, ал.1 ЗДДС всяко регистрирано и нерегистрирано по този закон лице е длъжно да регистрира и отчита извършените от него продажби в търговски обект чрез издаване на фискална касова бележка от фискално устройство (фискален бон) или чрез издаване на касова бележка от интегрирана автоматизирана система за управление на търговската дейност (системен бон). Това задължение за издаване на фискална касова бележка е отразено и в чл.25, ал.1 от издадената на основание чл.118, ал.4 ЗДДС Наредба № Н-18/13.12.2006 г. По силата на чл.25, ал.3 от тази наредба фискалната бележка се издава при извършване на плащането.

Безспорно по делото е установено, че жалбоподателят не е изпълнил това си задължение и не е издал фискална касова бележка за извършената контролна покупка от проверяващите органи. Неизпълнението на задължението по чл.118, ал.1 ЗДДС обуславя налагането на принудителната административна мярка по чл.186, т.1 б. „а“ от същия закон. От своя страна налагането на мярката по чл.186, ал.1 ЗДДС предпоставя постановяването на основание чл.187, ал.1 ЗДДС на забрана на достъпа до обекта за срок до 30 дни.

С оспорената заповед е постановена и забрана за достъп до обекта за срок от 14 дни. Нормативен източник на тази забрана е разпоредбата на чл. 187, ал. 1 ЗДДС. Същината на въведеното с нея ограничение в правната сфера на адресата е различно от тази на принудителната административна мярка по чл. 186, ал. 1, т. 1, б. „а“ ЗДДС, което я определя като отделен вид мярка. Изискването за кумулативното ѝ налагане със запечатването на търговския обект сочи на тъждество на предпоставките с тези по чл. 186, ал. 1 ЗДДС. Както бе посочено по-горе тези материалноправни предпоставки са налице. Изцяло в правомощието на органа, по целесъобразност, е да определи срока на наложената ПАМ, като в случая са изложени конкретни мотиви за този срок. Не е наложен максималният срок, който може да бъде 30 дни, поради което и срокът е определен в съответствие с целта на закона и при спазване на принципа на съразмерност.

Неоснователен е доводът на жалбоподателя, че в оспорената заповед грешно е отразена сумата от 2,60 лв., вместо 2,80 лв., като проверяващите са заплатили само 2 лв. Видно от констатациите в протокола, проверяващите са закупили 1 бр. кафе с мляко и 1 бр. натурален сок на обща стойност 2,60 лв., заплатени в брой от М. Д. и приети от Х. М.. Съгласно чл.50, ал.1 ДОПК протоколът, съставен по установения ред и форма от орган по приходите или служител при изпълнение на правомощията му, е доказателство за извършените от и пред него действия и изявления и установените факти и обстоятелства. Съставеният от контролните органи Протокол № АА 0037056/29.06.2020 г. е в предвидените от чл.50, ал.2 ДОПК форма и съдържание, изпълнени са изискванията на чл.50, ал.3 и законосъобразно административният орган се е позовал на отразените в протокола констатации. Съдържанието на извършената контролна покупка, посочено в протокола е дословно пресъздадено в оспорената заповед, като съдържанието на протокола не е оспорено по надлежния ред. Дори да се приеме, че е налице разминаване от 0,20 ст. и сумата в оспорената заповед е грешно отразена като 2,60 лв. вместо 2,80 лв., този факт по никакъв начин не променя

установеното нарушение на чл. 118, ал. 1 от ЗДДС, изразяващо се в неизпълнението на задължението за издаване на касов бон.

Липсата на посочване на реалната фактическа наличност към момента на проверката в оспорената заповед не води до нейната незаконосъобразност, както и този факт е ирелевантен към състава на нарушението по чл. 118, ал. 1 от ЗДДС. Видно от протокола от извършена проверка, фактическата наличност на парични средства е била 44 лв. Този факт се потвърждава и от приложения към административната преписка опис на парите от касата, в който е посочено, че има 1 x 20 лв., 1 x 10 лв., 2 x 5 лв. и 2 x 2 лв.

Предвид изложените съображения, съдът намира, че оспореният индивидуален административен акт отговаря на изискванията за законосъобразност, поради което жалбата срещу него като неоснователна следва да бъде отхвърлена.

На основание чл. 81 ГПК във вр. с чл. 144 АПК съдът дължи произнасяне по претенциите на страните за присъждане на разноски.

С оглед изхода на спора и по аргумент от противното на чл. 143, ал. 1 АПК на жалбоподателя не се дължат разноски, като при отхвърляне на претенцията за разноски, съобразно константната практика на ВКС, не се постановява нарочен диспозитив.

В съответствие с нормата на чл. 143, ал. 4 АПК във вр. с чл. 78, ал. 8 ГПК на Национална агенция за приходите следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение. Размерът на същото, предвид фактическата и правна сложност на делото и предприетите от пълномощника на ответника съдопроизводствени действия, следва да бъде в минималния размер, установен в нормата на чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ – 100 лева.

Така мотивиран съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма], ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], представлявано от управителя А. Г., срещу заповед за налагане на принудителна административна мярка № ФК-С555-0037056/08.07.2020 г., издадена от началник отдел „Оперативни дейности“-С. в ГД „Фискален контрол“ при ЦУ на НАП, като неоснователна.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], представлявано от управителя А. Г. да заплати на Национална агенция за приходите юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 (сто) лева за първоинстанционното съдебно производство.

Решението може да бъде обжалвано пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл. 137 АПК.

СЪДИЯ: